

Projekt

z dnia 18 września 2024 r.

Zatwierdzony przez

RADCA

Joanna Łowicka

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W ŁOWICZU**

z dnia 2024 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy położonej w Łowiczu w obrębie Zielkówka

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 609, poz. 721.), Rada Miejska w Łowiczu uchwała, co następuje:

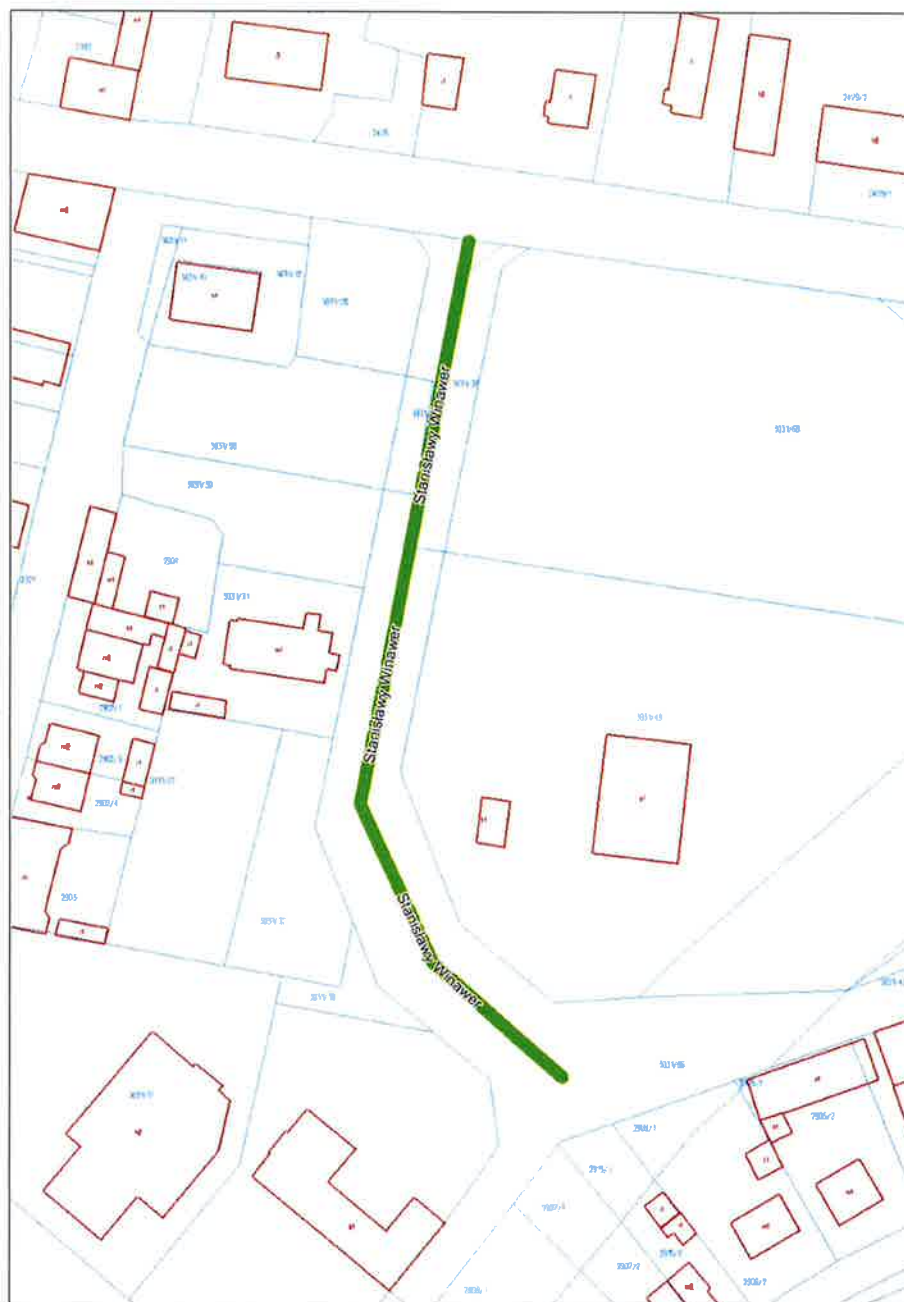
- § 1. 1. Ulicy położonej w Łowiczu, w obrębie Zielkówka, nadaje się nazwę: **Stanisławy Winawer**.
- 2. Przebieg ulicy, o której mowa w ust. 1 określa załącznik do niniejszej uchwały.
- § 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Łowicza.
- § 4. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego i wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Łowiczu

Zofia Wielemborek

1

Załącznik do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Łowiczu
z dnia.....2024 r.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Łowiczu

Zofia Wielemborek

UZASADNIENIE

do uchwały w sprawie nadania nazwy rondu w Łowiczu w obrębie Zielkówka

Zgodnie z art 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, podejmowanie uchwał, w sprawach nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych należy do wyłącznej właściwości rady gminy.

Podjęcie uchwały ma na celu nadanie nazwy ulicy, w obrębie Zielkówka. Ulica ta usytuowana jest na gruntach stanowiących własność Gminy Miasta Łowicza.

Stanisława Winawer (Soava Gallone) urodziła się 11 czerwca 1887 r. w Łowiczu w rodzinie znanego i cenionego fabrykanta ceramiki Józefa Weksteina. Jej ojcem był Rafał Winawer, maszynista pociągu kolei żelaznej, a matką Regina z domu Wekstein. Dom zwany później Hotelem de Wilno znajduje się do dziś na rogu ul. 3 Maja (dawna Wjazdowa) i ul. Tkaczew.

Śmierć ojca i przedwczesna śmierć siostry Stefanii, poprzedzona długą chorobą, spowodowały, że Stanisława postanawia studiować medycynę na Sorbonie w Paryżu. W 1906 r. poślubiła młodego wówczas, a znanego w późniejszych latach, fizyka Mieczysława Wolfke, ale małżeństwo trwało bardzo krótko. W 1908 r. wychodzi za mąż za Carmine Gallone, który pracował w teatrze Piccolo Teatro na wyspie Capri, gdzie Stanisława znalazła zatrudnienie po wyjeździe z Paryża. Obcy akcent i trema przed publicznością nie dawały jej szans na odniesienie sukcesu w teatrze. W latach 1911-1916 zagrała w kilku przygodowych filmach na bazie sorrenckich legend i podań. We Włoszech Stanisława została zauważona występując w filmie „Avatar” (1916 r.), a główna rola w filmie „Dzieje grzechu” z 1918 r. uczyniła ją już sławną w całej Europie. Kolejne filmy z jej udziałem („Maman Poupe” z 1919 r.) potwierdzały jakość jej aktorstwa i uczyniły z niej prawdziwą gwiazdę kina włoskiego. W latach 1913-1931 wystąpiła w ponad 40 filmach, stając się jedną z największych gwiazd kina niemego w Europie. W rozkwicie swojej kariery, ze względów politycznych, została umieszczona na liście zakazującej publikowania wizerunku i reklamowania filmów, w których występowała. Mussolini wydał też zakaz zawierania małżeństw mieszanych i zakaz pracy dla cudzoziemców. Stanisława wyjechała do Francji i nawiązała współpracę ze studiami filmowymi w Paryżu i Berlinie. Efektem była produkcja filmów muzycznych z Janem Kiepurą, który posiadał już wtedy status gwiazdy jako śpiewak operowy. Pasma sukcesów, aktorzy robiący błyskawiczne kariery, najlepsi operatorzy kamer i szybko rosnący kapitał, zwróciły uwagę faszystów. Soava założyła własną i słynną później producencką firmę A.C.I. w Rzymie. Prezydentem firmy został zaprzyjaźniony z Mussolinim Roberto Maltini, co zapewniło jej na jakiś czas pewną swobodę.

W listopadzie 1938 r. „Manifesto delle Razza” wprowadziło przepisy ograniczające prawa Żydów pochodzenia polskiego. Wprowadzono zakaz pracy i zostali oni też pozbawieni obywatelstwa włoskiego. W jednej sekundzie Soava stała się bezpaństwowcem. Nastąpił czas ukrywania się i strachu. W tworzeniu nowej tożsamości i wymazywaniu jej żydowskiego pochodzenia udział miał Galeazzo Ciano, włoski polityk, dyplomata, a prywatnie zięć Benita Mussoliniego, a także przyjaciel Gallonów. To wtedy zmieniono jej życiorys i wykreślono z listy emigrantów polskich. Stanisława opuściła Rzym i zamieszkała w willi koło Sorrento.

W 1938 r. Carmino Gallone przystąpił do sfilmowania niemieckiej wersji komedii „Das Abenteuer geht weiter”, którego produkcja stała się pretekstem do pomocy filmowcom żydowskiego pochodzenia, wywożonych nocą z planu filmowego do pobliskiej Szwajcarii.

Okres wojenny nie był łatwy dla małżeństwa Gallonów. Asystent Emanuele Caracciolo został rozstrzelany w odwecie za zamach na niemieckiego policjanta. Kolejnym aresztowanym przez policję polityczną, słynącą z wyjątkowego okrucieństwa, był współpracujący z małżeństwem, późniejszy wybitny reżyser kinematografii włoskiej, Luchino Visconti, który choć cudem przeżył, to nigdy nie otrząsnął się z przeżytej wówczas traumy.

Soava, oprócz wielkiego talentu aktorskiego i reżyserskiego, miała talent do robienia znakomitych interesów. Władzała pięcioma językami obcymi (w tym chińskim). Zarobione na filmach pieniądze ulokowała w sieci hoteli Excelsior Pałace Regina, najbardziej luksusowych i najdroższych hotelach w Europie. Soava była jedyną aktorką, która została zaproszona przez barona Alberta Isaaca de Bonfili do udziału w inwestycji grupy holdingowej CIGA. Baron był właścicielem teatru Carlo Goldoni w Wenecji. Stanisława do końca życia mieszkała w hotelu Excelsior w Rzymie, a w samej sieci tych hoteli powstało wiele filmów i oper muzycznych Gallonów.

Stanisława Winawer zmarła w marcu 1957 r. w hospicjum prowadzonym przez siostry zakonne w Rzymie. Odeszła w ciszy, z całą skromnością z jaką żyła. Wiele jej filmów znajduje się w archiwum filmów w Bolonii i czekają na restaurację.

Podjęcie uchwały w sprawie nadania nazwy rondu jest uzasadnione.

BURMISTRZ
MIASTA ŁOWICZA
Mariusz Siewiera
Mariusz Siewiera